

[Korsgaard.]

vilde svare, hvad jeg gaar ud fra, at han ikke vil, men det maa dog formentlig være en rimelig Ting for alle andre end dem, der mener, at hvad Far gør, er det rigtige, i det givne Forhold at stille en Minister et Spørgsmaal af den Art, som jeg har nævnt, men, som sagt, jeg gaar ud fra, at det ikke vil behage den højtærede Minister at svare, saa jeg maa altsaa holde mig til, hvad jeg selv kan jugere. Jeg kan personlig ikke rigtig begribe, at der i det Finansaar, der kommer, skulde kunne være Forhold, man har let ved at faa Øje paa, der skulde kunne foranledige, at det Underskud paa 27½ Mill. Kr., vi har haft i det Aar, der svandt, for indeværende Aar kan formindskes til 20½ Mill. Kr., saa jeg maa altsaa tilstaa, at jeg paa dette Punkt ser mørkt paa Situationen. Og da vi af Overskud kun har 6,2 Mill. Kr., og man kan befrygte, at her maaske kan gaa en 4—5 Mill. Kr., og yderligere maa antage, at Tillægsbevillingsloven tager en 3—4 Mill. Kr., saa vil man altsaa se, at medmindre de almindelige Udgifter formindskes i ret rigelig Grad, eller man gennem Skatteparagraffen faar en væsentlig større Indtægt end budgetteret, vil man maaske vanskelig kunne holde Balancen og i hvert Tilfælde slet ikke kunne regne med noget nævneværdigt Overskud.

Ser vi da paa Skatteparagraffen, som er den alt afgørende for Statsregnskabet Indtægtsside, da viser jo Finansloven og Tillægsbevillingsloven for 1928—29 sammenlagt en Indtægt paa 342,3 Mill. Kr., og ser vi paa Finansloven for 1929—30, da er der budgetteret en Indtægt paa 340 Mill. Kr., og da nu Toldindtægterne for de senere Maaneder har vist en stærk Tilbagegang, hvilket naturligvis i ganske overordentlig Grad maa interessere mig som finansielt interesseret, synes jeg, man maa have Lov til med Bekymring at stille netop det Spørgsmaal, jeg stillede forleden Dag — og som jeg altsaa ikke fik noget Svar paa —, om Finansministeren mente, at der her laa noget for den finansielle Situation faretruende, eller det kun var noget midlertidigt. Men naar man intet Svar faar, maa man altsaa vente, indtil man i Løbet af nogle Maaneder af de maanedlige Statistikker selv kan danne sig et Begreb om, hvorledes den finansielle Situation vil udvikle sig, saaledes at man ikke behøver at urejlige den højtærede Finansminister med Spørgsmaal. Men jeg kan ikke andet end pege paa, at den Margen, der er for, at der virkelig kan blive et nævneværdigt Overskud, ikke mindst med Henblik paa det

efter min Mening nogenlunde sikre, at Statsbanerne vil give et væsentlig større Underskud end budgetteret, er meget ringe. Men det er jo ikke alene det, at denne Margen for saa vidt er ringe, men jeg tror at turde sige, at der ikke vil være udelt Tilfredshed i den danske Befolkning, hvis man kun kan sige, at med de nuværende Skatter kan det rende rundt, idet jeg nemlig tror, at der er stærkt Ønske om at faa visse Skatter dels formindsket, dels afskaffet.

Jeg kommer her til at beskæftige mig et Øjeblik med den famøse Restaurationsstat, og der kan jo ærede Medlemmer, som overhovedet ved noget om, hvad jeg siger, neppe være i Tvivl om, at jeg paa det Punkt har forandret Opfattelse paa Grund af Valget, og jeg kunde tænke mig, at den højtærede Statsminister, hvis han var til Stede og fandt det Umagen værd at sige et Par Ord, vilde sige til mig saadan noget lignende, som han sagde til Repræsentanten for Retsforbundet, da han udtalte sig om Lovforslaget om Erhvervs- og Arbejdsfrihed. — Da udtalte den ærede Repræsentant for Retsforbundet, at han kunde gaa med til at lave denne Lov om, og deroverfor sagde den højtærede Statsminister — efter min Mening urimelig haanligt —, at det vilde have været nok saa rimeligt, om Retsforbundet for Valget havde haft et andet Standpunkt. Jeg maa sige, det er en underlig Statsmandstale, hvis man overhovedet skal kalde det Statsmandstale. Det forekommer mig netop, at en Statsmand skulde være glad for dem, der, havende haft en anden Mening før et Valg, belærte af dette gaar over til den samme Mening, som han selv har. (Jønson: Aahaa!) Aahaa! siger det ærede Medlem, som sidder her nedenfor Talerstolen. (Jønson: Jaha!). Ja, der kan anvendes mange Lyde som Udtryk for det samme. Men det er altsaa efter min bedste Overbevisning daarlig Statsmandstaktik at haane den Mand, som belært af Tidernes Forhold erkender, at han i den og den Situation er kommet til at se anderledes paa Tingene, end han har gjort før. Jeg siger ikke derte for at undgaa at blive haanet af den højtærede Statsminister, for det vil jeg nu ærlig talt tage mig nogenlunde let, navnlig efter en Udtalelse som den til Repræsentanten for Retsforbundet, en Mand, der oven i Købet er ny her paa Pladsen, men, som sagt, jeg benægter ikke, at Valget har givet mig Forstaaelsen af, at vi med Hensyn til Restaurationskatten staar overfor et Erhvervsproblem, som de paagældende erhvervsdrivende trænger stærkt paa med, og jeg tror ogsaa, man maa søge at faa det